

גבעתיים נט < תרבות ובידור > מופעי תרבות כשהכאב פוגש מוזיקה: הסיפור האמיתי מאחורי "שני משוגעים"

שתף f צייץ Twitter העתק קישור שליח הדפס

נטלי כהן 14:08 / 30.07.25

תגים: שני משוגעים, המלצות הצגות

הצגה מוזיקלית נועזת וחשופה שמבקשת לתת קול לכל מי שהרגיש יום אחד בלתי נראה

צילום: יוסי צבקר

יש יצירות שנולדות מתוך דמיון, ויש יצירות שנולדות מתוך פצע. "שני משוגעים", ההצגה החדשה שכתב וביים ויקטור סבג, שייכת לזן השני. זו יצירה אוטוביוגרפית, חשופה, שנכתבה מתוך צורך עמוק לומר את מה שלא נאמר – ולתת קול לאלה שהשוליים הפכו לביתם היחיד. על הבמה עומדים שלומי טפיארו, תושב רמת גן, יחד עם נה צור והדר ברנשטיין, אך במובנים רבים זהו סיפורו של סבג עצמו – ילד שסבל מהתעלמויות, חרמות, השפלות – ובמקום מענה קיבל תוויות. שנים אחר כך, הוא חוזר אל הילד הזה, עם מילים, מוזיקה ואומץ, ומחזיר לו את מה שנלקח: נראות.

עלילת ההצגה, מבית 'תיאטרון הנפש' עוקבת אחר ויקו (נה צור), נער שנפלט ממסגרת בית הספר לאחר תקרית אלימה, ונשלח לטיפול רגשי. שם הוא פוגש את אלון (שלומי טפיארו), מטפל תקוע, כזה ששנים שלא הרשה לעצמו להרגיש באמת. בין השניים נרקם חיבור לא צפוי – כמעט פרוע – שמתגלה ככוח מרפא דווקא מתוך הקצוות. ככל שהקשר ביניהם מתהדק, נפרשים עולמות של כאב, בדידות, זעם – וגם הרבה הומור, מוזיקה, ושפה רגשית שאי אפשר ללמד באף סדנת משחק.

סבג, המוכר מפרויקטים מצליחים כמו "קזבלן", "תאג"ד" ו"האוצר שלנו", עושה כאן קפיצה אל המים העמוקים ביותר – כתיבה ובימוי של סיפור חייו. זו הפעם הראשונה שהוא פונה ליצירה עצמאית אישית כל כך, וכשהוא מדבר עליה, קולו לא מסתיר דבר: "גדלתי כילד שסבל מעודף משקל, וזה גרם לי להיות אלים, לא כי הייתי רע, אלא כי לא ראו אותי. מגיל צעיר שמו עליי תוויות. רק רציתי שיבינו אותי, שיראו אותי".

בצלמה ובדמותה

עבודות מאוסף
צילה ירון

11.7—31.10 25

אבל ההצגה לא נשארת רק במקום הביוגרפי. היא מדברת בשפת ההווה, מתבוננת בפער שבין הילדות והנערות של אז, לבין החוויה הרגשית של צעירים היום. היא שואלת איך נראית גבריות חדשה, רכה, כואבת. היא מפלחת את הקירות של חדרי הטיפוליים ומביאה אותם – כמו שהם – אל הבמה. כל שיר שנשמע בה עובר דרך הפילטרים של נפש אנושית: מעומר אדם, ישי ריבו ועד פאר טסי. זה לא רק פסקול – זו קריאת לב.

השחקנים, כל אחד בדרכו, מפתיעים בעומק הרגשי שהם מביאים. צור מגלים את ויקו כמו מי שכבר פגש אותו בילדותו, טפיארו מדייק כל שתיקה, וברנשטיין מחברת בין הכאבים באופן שלא מוותר על תקווה. מדובר בהצגה מוזיקלית אחת שמצליחה לגעת בעדינות ובישירות גם יחד, בדיוק כמו החיים עצמם.

"שני משוגעים" היא הרבה יותר מהצגה על נער בטיפול. זו יצירה על היכולת להשתנות, לראות ולהיראות. על המאבק להיות מובן. על הרגע שבו שניים – דווקא כאלה שלא אמורים להיפגש – נוגעים זה בליבו של זה, ונולדים מחדש. על הבמה, זה אולי סיפור אישי. אבל באולם, קשה שלא להרגיש שזה גם סיפור של כולנו. ממליצה בחום רב. רצו לרכוש כרטיסים!